

La història de la màquina d'esperar

Hi ha un noi que ja està fart d'estar tot el temps esperant una cosa o l'altra. Per això decideix construir-se una màquina d'esperar. Per fora, sembla un pot rodó de tabac. El noi en fixa la tapa amb una tireta, de manera que ningú sap com és la màquina d'esperar per dins.

Ara ja s'han acabat les classes avorrides per a aquest noi. Es fica la màquina d'esperar a la butxaca i ella espera en el seu lloc que soni el timbre del pati. A la parada de l'autobús, la posa a la paperera i després es mira els aparadors amb tota la calma del món, ja que la seva màquina d'esperar espera el bus per ell. Espera per ell fins i tot que arribi el seu aniversari, que arribin Pasqua i Nadal. El noi ja no està mai més impacient.

Finalment, se l'emporta també al futbol. El cas és que fa de porter i ja n'està fins al capdamunt d'esperar sempre que li arribi la pilota. Per tant, posa la màquina d'esperar al darrere, davant de la xarxa, i es recolza còmodament en un pal de la porteria. Però clar, la màquina d'esperar no pot parar cap pilota; en això el noi no hi havia pensat. El seu equip perd el partit disset a u.

Llavors el noi ja no vol tenir cap màquina d'esperar. Amb ràbia, la xuta per sobre de la tanca i un camió que passa l'esclafa.

Per això, fins a dia d'avui, ningú no sap com es construeixen les màquines d'esperar, i aquest noi no ho diu i no ho dirà mai.